

Afrika och derefter återföra mig till mitt fädernesland, mitt sköna Frankrike.

De båda svarta uppgåfvo ett glädjerop och föllo till den ädelmodige herrens fötter, betäckande hans händer med kys-sar. Herr Barbier strök godlynt deras ulliga hufvuden och uppreste dem. — Tacken mig icke, — sade han. — Det tyckes mig, som om jag stode i djupare skuld hos er. Men håll, hvad är det!

Från plantagen trängde ett vildt skrik, och man såg ljus och facklor, som rörde sig omkring herrgårdshuset och upplyste det med ett hjert sken.

— Tacka den store anden, herre! — sade Loango. — Ni har undslupit en stor fara. Upproret bryter löst. Inom mindre än en timma skall hela ön stå i lågor.

— Ha! så nära faran! — ropade herr Barbier. — Hvarföre varnade du mig icke förr, Loango?

— Mina landsmän misstrode mig; de dolde för mig, liksom för er, stunden för upproret. De kände min tillgifvenhet för er. Jag sjelf trodde icke, att faran var så nära.

Snart uppsteg en låga från husets tak och grep med vild häftighet omkring sig. Man såg de svarta, huru de med vilda språng dansade omkring huset. Denna anblick smärtade herr Barbier, och han bad kaptenen att lyfta ankar och långsamt segla utåt kusten. Seglen utbreddes, och med lugn fart genomskar skeppet böljorna. Man närmade sig Bombelles plantage. Redan på något afstånd såg man äfven der de antända byggnaderna färga himmelen och upplysa natten. Då skeppet seglat förbi en liten skogbeväxt landtunga, låg Bombelles' plantage alldeles midt för detsamma, och med rysning såg herr Barbier herr Bombelles och hans fogde Courval i de rasande negrernes händer. Han såg på det korta afståndet, huru de svarta sönderslogo hufvudskålen på hans granne och dennes fogde.